

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozen dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č. j. OAM-1250/ZA-ZA11-HA13-2025

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 3. 11. 2025 podal žalobce v pořadí již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil prohlášením ze dne 7. 11. 2025. Uvedl zejména, že z Vietnamu odcestoval do Rumunska v roce 2020, kde pobýval do roku 2024. Pak byl asi půl roku ve Francii, odkud vlakem přicestoval do ČR. Je zdravý, ve Vietnamu má manželku a děti. Ve Vietnamu má pořádek dluhy. Navíc tam měl spor s obcí o pozemek, o němž napsal na Facebook. Toto v první žádosti neuvedl, protože mu to nepřišlo důležité.
2. Žalovaný založil do spisu rozhodnutí z řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, jímž byla první žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalobce byl v novém řízení vyzván k seznámení s opatřenými podklady, načež – protože se žalobce nechtěl k věci dále vyjádřit – bylo vydáno napadené rozhodnutí.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudil jako nepřijatelnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, z rozhodnutí vydaného ve věci jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 23. 5. 2025. Žalovaný uvedl, že v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce označil za důvod k podání žádosti, že má ve vlasti dluhy, na jejichž zaplacení by si rád vydělal. S tímto důvodem se žalovaný vypořádal v předchozím rozhodnutí. Žalovaný následně vyzdvihl, že žalobce nyní uvedl stejný důvod jako v předcházejícím řízení. Nadto žalobce nově hovořil o tom, že na Facebook napsal o svém sporu s obcí. Tato skutečnost však byla žalobci známa již v době podání první žádosti. Žalobce sám uvedl, že tehdy mu to nepřišlo důležité. Tato nyní uváděná skutečnost není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Žalovaný uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od ukončení předchozího řízení ke změnám, které by mohly představovat novou azylově relevantní skutečnost. Ani žalobce neuvedl novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení obav žalobce z návratu do vlasti.
4. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, jíž navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nedostatečně posuzuje důvody pro udělení azylu. Rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 68 odst. 3, § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a dále s § 10a a § 11a zákona o azylu, jakož i s čl. 6 Listiny základních práv a svobod i s Úmluvou o právním postavení uprchlíků. Žalovaný nesprávně argumentuje novou skutečností, že žalobce má stále dluhy a bojí se návratu z důvodu hrozby věřitelů. Dle žalobce žalovaný pochybil, jestliže žalobci neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. K tomuto institutu žalobce odkazoval na správní judikaturu a uzavřel, že v dalším řízení je povinností žalovaného se náležitě vypořádat s důvody udělení či neudělení humanitárního azylu. Žalobce se totiž stále obává hrozeb ze strany věřitelů.
5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Zopakoval, že žalobce neuvedl žádnou novou relevantní skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení

důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu. K neudělení humanitárního azylu žalovaný připomněl, že tento institut byl ze zákona o azylu vypuštěn.

6. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
8. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
9. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
12. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, plyne, že: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“*
13. Dle ustálené správní judikatury je pro přípustnost opakované žádosti třeba, aby v konkrétním případě existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.

14. V dané věci směřuje nejobsáhlejší a nejkonkrétnější část žaloby proti neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, resp. proti nedostatečnému vypořádání otázky neudělení humanitárního azylu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce patrně přehlédl, že od 1. 10. 2025 byl institut humanitárního azylu upravený v § 14 zákona o azylu zcela zrušen. Žalovaný tedy v řízení zahájeném v listopadu 2025 vůbec nemohl humanitární azyl žalobci udělit, stejně tak nebyl ze zřejmých důvodů povinen se s důvody neudělení již neexistujícího humanitárního azylu vypořádávat. Žalobcem citovaná správní judikatura byla pochopitelně použitelná pouze v době, kdy zákon možnost udělení humanitárního azylu zakotvoval.
15. Ve zbytku je pak žaloba velmi obecná, čímž je determinována možná reakce soudu na ni. Soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když je z něj zřejmé, z jakých důvodů a jak žalovaný rozhodl. Dluhy žalobce ve Vietnamu byly středobodem první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, stejně jako žádosti druhé. Z žaloby není zřejmé, v čem má spočívat tvrzená nesprávnost argumentace žalovaného v tomto směru. Soud se naopak s posouzením žalovaného ztotožňuje a odkazuje na ně. Stav věci byl zjištěn tak, jak toho bylo pro posouzení žádosti zapotřebí. Žalovanému nelze s ohledem na ustanovení § 10a odst. 2 zákona o azylu vyčítat, že v případě opakované žádosti žalobce obsáhle nehodnotil důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Institut nepřipustnosti žádosti slouží k procesnímu zjednodušení situací, kdy jsou podávány opakované žádosti bez uvedení nových skutečností, které by mohly reálně vést k udělení mezinárodní ochrany. Tak tomu v případě žalobce bylo. Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného neshledal rozporným se zásadami správního řízení, Listinou základních práv a svobod či Úmluvou o právním postavení uprchlíků, na něž žaloba bez konkrétní argumentace odkazovala.
16. Žalobní námitky tedy soud neshledal důvodnými. Žalobu proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Učinil tak bez nařízení jednání, když žalobce se k zaslané výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil výslovně.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 28. dubna 2026

Mgr. Zdeněk Macháček
soudce